

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

CAPUT VIII.

*Qua necessaria dispositione spiri-
tualis communicandum?*

1. **A**D dignam Communionem requiri statum gratiæ, saltem prudenter existimatum, id est, quod communicaturus bona fide existimet, se esse sine labe peccati mortalis; nimis certum est inter Catholicos, juxta illud illud Apost. *Probet autem se ipsum homo, & sic de pane illo edat.*

2. Habemus deinde à Tridentino sess. 13. c. 7. sequentem dispositionem: *Nullus sibi conscius peccati mortalis, quantumvis sibi contritus videatur, absque premissa confessione Sacramentali ad Sacramentum Eucharistiæ accedere audeat, etiam Sacerdotes, modò non desit illis copia Confessoris. Quod si necessitate urgente, ante præviā Confessionem celebravit, quamprimum confiteatur.*

Circa, quæ quatuor sunt à nobis in sequentibus quæstionibus declaranda. Primò, quæ pertinent ad statum gratiæ. Secundò, quæ ad necessitatem urgentem. Tertio, quæ ad carentiam Confessoris. Quarto, quæ ad Confessionem, quamprimum faciendam.

*Quæ pertinent ad statum
gratiæ.*

*De negativè dubio de suo
Peccato.*

3. **I**Nquires primo, an qui dubius est negativè, an mortaliter peccaverit, seu, an mortali sit gravatus, possit communicare sine prævia confessio-

ne ejusmodi peccati? Tunc autem dubitat quis negativè de suo peccato, quando nec certitudinem habet, nec probabilitatem, illud commississe, consensum e.g. præbuisse turpi cogitationi; sed nec habet certitudinem, nec probabilitatem non commississe; quomodò solemus dicere, nos dubios esse, an paria fiat, an imparia arena matris grana.

4. Respondeo. Sanchez, Bonacina, & Diana, aliique, quos citat, & sequitur Leander *tract. 7. disp. 6.* docent, non posse; sed prius debere, te illud dubium peccatum confiteri, & ab illo absolvi. Ratio est, inquit, quibus ante communionem debemus Confessario manifestare omnia peccata, quæ suo tempore, etiam præscindendo à futura communionem, tenemur confiteri: atqui suo tempore tenemur peccata dubia fateri, ergo ea confiteri opus erit ante communionem.

5. Henriquez verò, Granado, Sæ, aliique apud eundem Leandrum, quibus adde Caramuelem in *Theolog. fund. 137.* docent, non teneri, nos confiteri peccata dubia ante communionem, latisque esse, si ea suo tempore confiteamur. Id quod addunt, ut effugiant illam quæstionem, an peccata dubia teneamur confiteri; esto enim, inquit, teneamur suo tempore confiteri, at non tenemur ante communionem. Ratio est, ajunt, quia Tridentinum *loco cit.* solum obligat ad confitendum illud mortale, cujus sibi quis sit conscius. Et *Can. 11.* obligat eos ad Confessionem, quos gravat conscientia peccati mortalis; sed qui dubitat,

non est conscius peccati mortalis, nec eum gravat conscientia, id est, scientia peccati mortalis; ergo.

6. Monent tamen Authores ejus posterioris sententiæ, omnino esse necessarium, si in fine vitæ incidas in peccatum dubium post ultimam confessionem, te debere, vel actum contritionis elicere, vel novam confessionem præteritorum facere; ut nimirum certò absolvatur indirectè illud peccatum dubium; si fortè coram Deo certum mortale sit: (nam per sumptionem Eucharistiæ non est certum, sed solùm probabile, remitti per accidens mortalia) ut rectè Fagundez *Præcepto Eccles.* 6. 4. n. 6.

7. Ex his duabus sententiis ego hanc posteriorem concedo scrupulosis; quos communiter nosco, agnoscere peccatum, ubi peccatum non est. Illam verò priorem in praxi suadeo cæteris.

De eo, qui confessus est peccatum, & dubium?

8. **A**N qui peccatum suum confessus fuit, ut dubium, si deinde advertat, fuisse certum, deceat illud ante communionem, ut certum, confiteri.

9. Respondeo, Doctrinam Dianæ *part. 9. tract. 6. resolut. 6.* esse multoties aliorum probabilius censentium, hunc debere peccatum illud confiteri, ut certum, ante communionem: tamen contraria sententia docens, hanc obligationem non adesse, habet multos Doctores, probabiliter sentientes non obligari. Ratio prioris sententiæ est, quia ante communionem debent Fide-

les ex Tridentino modò allato omnia peccata, quorum quis est conscius, confiteri. Ratio posterioris est, quia is jam confessus est sufficienter ante communionem illud peccatum.

10. Hanc posteriorem sententiam improbat Thomas Hurtadus *tract. 12. mor. cap. 1. dub. 8.* & nimis excedit in ejus censura. Verùm qui optat hujus posterioris sententiæ confirmationes plures habere, legat Ferantin. *de scandalo disp. 1. q. 77.* quorum nos mentionem fecimus *in dict. tract. de Confessione c. 9. num. 24.*

De eo, qui ante Communionem recordatur alicujus peccati obliis in Confessione,

11. **I**nquires tertio, An qui ritè confessus est sua peccata, sed ante Communionem recordatur, se jam oblitum fuisse alicujus peccati mortalis, certò à se commissi; an, inquam, obligetur, hoc peccatum oblitum fateri, antequam ad Communionem accedat?

12. Respondeo, & quidem antè advertendum est, huc non adduci questionem illam, an ejusmodi peccatum oblitum obligetur Fidelis suo tempore fateri; hoc enim certum est, quia, ut supra innuimus, omnia peccata mortalia obligantur subdere clavibus, sed nostra dubitatio in eo versatur: An is, qui peccata sua bona fide confitetur, & ritè dolet ex motivo modò dicto universaliter, cadente etiam in oblitum, quo pacto illud peccatum indirectè absolutum fuit, & homo consequenter positus in gratia, inquam, is possit licitè

Ev.

Evcharistiam sumere, & postea suo tempore illud peccatum, de novo rememoratum, clavibus subdere?

13. Respondeo ad quæsitum. Ferrantinus *cit. tota quæst. 8.* dicit, esse probabile, non adesse hujusmodi obligationem, satisque esse, si postea suo tempore. Ratio principalior est, quia ideo confessio præmittitur, ut poenitens statum gratiæ acquirat: hic autem jam per confessionem prædictam gratiam sanctificantem obtinuit; ergo alia ad id pro modo non indiget; & ex alia parte jam servavit præceptum Tridentini de præmittenda confessione ante communionem; quia is præmisit confessionem, licet in ea oblitus bona fide sit alicujus peccati. Pro hac sententia hic Author affert Corneio, poteratque etiam adducere Reginaldum, & Præpositum; quos, eos non sequens, citat Dianam *p. 9. tr. 7. ref. 4.*

15. Verum non est audiendus, tum quia, ut notat De Lugo *disp. 14. de Evchar. a. n. 127.* obstat praxis Fidelium, ex qua colligitur præceptum de præmittenda communioni confessione, non esse solum de ea præmittenda integra formaliter, & bona fide; verum etiam (postquam advertimus) materialiter: tum quia opinionem illam primam, quam secutus est Ferrantinus, fuisse expunctam, refert Campensis apud Dianam *loc. cit.* tum ab Indice Expurgatorio Inquisitionis Hispanicæ; tum per edictum peculiare ab eadem Inquisitione fuisse reprobata; tum denique in ordinationibus pro studiis Soc. Jesu mandat, ne hujusmodi opinionem in nostris scholis doceamus.

De Communicante cum pluribus vel cum gravioribus peccatis.

15. Inquires quartò, gravius ne peccat, qui communicat cum multis, quàm cum uno mortali; vel qui cum enormioribus, quàm qui cum minus enormibus.

Respondeo sine dubitatione gravius, quia magis indignè. Verum quia hæc majoritas non affert speciem diversam peccati (semper enim est sacrilegium circa reverentiam Christo Domino debitam;) ideo in Confessione non est necessariò explicanda, sed satis est dicere, indignè communicavi. Sicuti simile quid asserimus de communicante post assumptum cibum; neque enim opus est explicare, an post assumptum laudè cibum, an parè, cum sufficiat, sic fateri? *Non jejunus communicavi.*

16. Subinquires, si quis non jejunus communicavit, quod est contra præceptum humanum Ecclesiæ, & idem gravatus culpa mortali, quod est contra præceptum Divinum de Cultu debito Christo Domino, duo ne peccata commisit, separatim in Confessione explicanda?

17. Respondeo. Duo separatim explicanda docet Suarez *disputatio 66. de Evchar. sess. 1.* quia sunt duæ deformitates. At Caspar Hurtadus *disputat. 9. de Evchar. diff. 1.* quem sequitur De Lugo *disp. 14. citat.* satis probabiliter docet, esse unum peccatum, quia quoties præcepta multiplicantur ex eodem motivo, culpa contra ipsa non multiplicatur; Cum ergo idem sit motivum illo-

istorum duorum præceptorum humani, & divini, nempe debita reverentia DEO, unum erit peccatum; quod hoc, vel simili modo explicabis; *indignè graviter communicavi.*

18. Quid, si ita confitereris: *Aliquod Sacramentum suscepi indignè, sufficienter ne satisfacerem Sacramento Confessionis?*

19. Respondeo non satisfaceres, quia juxta S. Thomam 3. q. 9. 8. art. 5. sacrilega communio injuria afficit ipsammet humanitatem Christi, habetque aliquam similitudinem cum scelere, quo Judæi ipsum crucifixè, & quo nefarius quispiam projiceret ad canes, vel in loca lordea Evcharistiam, quæ certè immediatè injuriæ facit diversam specie culpam ab ea, qua quis indignè recipit alia Sacramenta; in qua receptione non adest dicta injuriæ immediatè.

20. Hinc obiter colligo cum eodem D. Thoma, hoc peccatum communicandi cum mortali esse atrocius, quàm quodlibet peccatum contra homines admissum; quia nimirum est circa ipsam Christi humanitatem immediatè; non tamen esse atrocius peccato odij DEI; vel peccato, quo negetur DEUS; per hæc enim ipsa divinitas immediatè offenditur, per illud verò immediatè humanitas.

21. Hoc, quod colligo ex S. Thoma approbat Vasquez, Gaspar Hurtadus, alijque contra Suarez & Fagundes citatos à Delgadillo *cap. de Evch. sub. 9.* putantes, aliquod peccatum contra homines, e. g. homicidium, esse atrocius, quia affert damnum irrepara-

Tambur. de Præcept. Eccles.

rabile; sed hi non placent, ut videre est apud Delgadillo *loc. cit.* quia atrocitas non attenditur ex damno illato, sed ex injuria offensi.

De accedente ad communionem cum veniali.

22. **I**nquires quintò. Accedere ad Evcharistiam cum peccato veniali, est ne peccatum veniale? Non esse peccatum mortale omnes sciunt.

Accedere ad communionem cum veniali, duplici modo, quantum facit ad nos, esse potest. Primò, si quis comitanter, id est, comitatus, seu infectus veniali actuali peccato accedat e. g. si dum actu retinet voluntatem mentiendo jocose, communicat. Secundò, si quis, cum aliqua, vel multa venialia commiserit, de illis nequaquam displicens, communicat.

23. Utroque modo ad communionem accedere, non esse peccatum veniale, tenet Vasquez *de Evcharist. disp. 207. num. 18.* quia peccatum veniale non impedit gratiæ effectum producendum ex opere operato ab Evcharistia, ut omnes Theologi tenent; venialis enim culpa, gratiæ, & amicitia DEI non opponitur; & ex alia parte, quamvis melior, & devotior esset dispositio accedere sine ullo veniali ad communionem; tamen Fideles non obligantur ad illam affectu omnem devotionem, & dispositionem ipsis possibilem, sed solum ex Tridentino immunitatem à mortalibus.

24. Esse veniale, tenet de Lugo *de Evcharist. disp. 14. num. 31.* citans Suarez quia aliqua irreverentia est, cum

Gg

cum

cum ejusmodi maculis, quamquam levibus, ad divinum hoc convivium intrare.

25. Sed certè hoc ipsum debuisset de Lugo probare, quòd scilicet Fideles obstringantur sub veniali, maculas illas exiguas ad communionem non afferre.

*Communicare cum mortali,
an aliquando possit sine
Mortali?*

26. **I**nquires sextò. An sit aliquis casus, in quo sine mortali possit quis cum mortali communicare?

Respondeo: esse casus duos, alterum mihi, & omnibus certum, alterum aliquantulum controversum.

27. Primò enim, si irruente infidelium turba, vel ex incendio, aut simili eventu timeretur Sacrae Eucharistiae contemptus, vel irreverentia; tunc Fidelis quicumque etiam laicus, si praesto nequaquam sit Sacerdos, nec in illa subita irruptione, vel incendio valeret, se conterere; posset, immò deberet, quamvis peccato mortali sordidatus, ad evitandam injuriam, vel combustionem tanti Sacramenti, illud sumere: idque etiam si jejunus non esset. Ratio tantae licentiae est ipsa eadem reverentia Sacramento debita: cujus ratio vincit illa praepcepta, si moraliter haec in illis angustijs servari nequeant. Ita Dicastillus disputat. 9. de Eucharistia num. 6.

28. Secundò est controversum, an si Sacerdos, incepta bona fide missa, recordetur, se peccato mortali gravari, & quamvis conetur, non posset, seu ex-

periretur sibi actum contritionis, quem tunc elicere omninò deberet, esse valde difficilem; & ex alia parte inchoatum sacrificium relinquere, vel intertempere, ob notabilem infamiam sibi resultantem, esset difficillimum; an, inquam, sit probabile, hunc non peccare quamvis gratiam non acquirat, si missam prolequatur cum eo dolore, & displicentia, quam tunc elicere posset? Esse probabile, aliqui content: quia cum tanto dedecore non obligatur Sacerdos ab incepto sacrificio desistere:

29. Immo de Lugo mox citandus cum nonnullis idem extendit ad laicum, si occurrat, eum recordari peccati mortalis, dum est ante linteam, si non facile, se conterere, nec sub aliquo praetextu se submovere valeat ab altari. Ita Valquez de Eucharist. disp. 207. Caspar Hurtadus disp. 9. de Euchar. diff. 1. dictus de Lugo de Eucharist. disp. 9. n. 1. Ita etiam Delgadillo cap. 3. de Euchar. num. 101. sed addens, forte calum esse metaphysicum, quia quoad praesens semper adest tempus se conterendi.

30. Addit Granadus cum alijs apud Dianam p. 9. tract. 3. resolut. 26. sufficere ad hoc metum admirationis populi, cum hoc non soleat esse sine suspitione peccati. Verum negat Suarez apud Dianam, sufficere solam admirationem populi; nam ea subtrahit non affert suspitionem peccati, sed solum suspitionem timoratae, & scrupulosa conscientiae. Si tamen ex circumstantijs verè timeretur gravis populi admiratio (quia gravis haec admiratio semper est conjuncta cum periculo

in murmurationis, & infamiae; siquidem facile homines accipiunt occasionem temerè judicandi, & detrahendi. erit sufficiens causa etiam per ipsum Suarium, addentem, hanc gravem murmurationem ex admiratione populi, moraliter loquendo, sæpè contingere: immò semper, ait. Delgadillo *loc. cit. n. 13. num. 129.* adducens Leandro *disp. 7. quæst. 15.* alioque contra Dianam *part. 9. tract. 3. resol. 20.* alios citantem; à quo Leandro non dissentio, si notetur illud (populi:) nam in Oratorio privato, vel solitaria Ecclesia aliquid ampliùs requiro, ut prudenter timeri debeat occasio illa detrahendi, & judicandi.

Quæ pertinent ad necessitatem urgentem, hoc est, quandam illam pariam?

31. Inquires septimò, quinam sunt casus, in quibus residet tanta necessitas, ut Sacerdoti, qui peccato mortali gravatur, liceat Missam celebrare, & Communionem consequenter sumere cum contritione, vel actu amoris DEI super omnia, deficiente Confessario, sine prævia confessione, & consequenter illi liceat non observare grave præceptum hoc Tridentini, de præmittenda confessione communioni, quod aliqui præceptum Ecclesiasticum esse dicunt, aliqui divinum?

Respondeo apud DD. invenio sequentes.

Primum, cum Sacerdos quicumque, deficientibus hostiis consecratis, ac deficiente alio Sacerdote, fortè constituto in gratia, debet consecrare, & con-

sequenter communicare, ad dandum Viaticum moribundo, sive hic moribundus sit alius, sive sit ipse Sacerdos. *Lege Dianam p. 9. tr. 3. ref. 17.*

Secundum, quando Sacerdos quicumque rogatur ab aliquibus die festo, non habentibus alium, qui eis satisfaciat.

Tertium, quando idemmet Sacerdos deberet die festo carere Sacro.

Quartum, quando idem deberet omittere communionem Paschalem.

Quintum, quando eidem offertur stipendium pro celebrandis missis.

Sextum, quando ratione Cappellania tenetur Sacrum facere.

Septimum, quando sine nota infamiae omittere Sacrum nequit.

32. Ex hiis casibus primus, & ultimus sunt certi, & sine ulla controversia, semper, ut supponi omninò debet, deficiente Confessario: alij sunt sub opinione, & certè ego casum quartum, in quo Fidelibus concederem communionem, ut scilicet in tanta solemnitate, tantoque præcepto Eucharistia reficerentur, approbo, alios omninò excludo. Esto Delgadillo *cap. 3. de Evchar. n. 128.* alijque ab ipso citati benigniùs loquantur cum Leandro *tract. 7. de Sacramentis quæst. 14.*

Actum verò contritionis, sive amoris DEI super omnia satis erit, si dictus Sacerdos eliciat immediatè ante consecrationem, vel si suum peccatum advertit fortè post consecrationem, satis erit illum elicere immediatè ante communionem. In utroque casu sufficere immediatè ante communionem, inclinatur Delgadillo *loc. cit. n. 171.* sed non placet.

Gg. 2.

33. Hic

33. Hic nota, duas illas, primam, & ultimam, necessitates, militare etiam in Sacerdote excommunicato, vel suspensio, vel interdicto, qui poterit in his duobus casibus celebrare contritus, atque ad eum cum proposito exposcendi absolutionem suæ censuræ, si caret Confessario, seu potente illum absolvere. Ita Valquez de *Eucharist. disp. 108. que. m* sequitur de Lugo *disp. 14. num. 104.* notatque Valquez, se non invenire differentiam in hoc, inter habentem mortale, & habentem excommunicationem. Immo hæc (ait) deberet afferre minus impedimentum, quia est de jure humano; illud majus, quia est de jure divino.

34. Dixi, duas illas necessitates; nam cæteræ omnes nullo modo sufficiunt; quia, in ijs non multum gravibus necessitatibus, Ecclesia affectos illis censuris omnino repellit ab altari, etiam, immo magis in Paschate ob terrorem aliorum.

Explicatur magis caput ductum ex infamia nota.

35. **I**D melius explicari non potest, quam discurrendo per tres casus huc pertinentes.

Primò enim, si Sacerdos recorderetur, se esse in mortali, sive, dum est in altari, sive ante, vel post consecrationem, potest contritus (an aliquando sine contritione dixi *num. 27. & deinceps*) prosequi, quia tunc recedere ab altari esset cum periculo infamiae; adde, & esse irreverentiam; nam propterea S. Bonaventura apud Coninch. de *Euch. quest. 2. artic. 3. dub. 2. num. 16. ait,*

inchoatam missam semper esse perficiendam, quia ferè nunquam solemus mitti sine scandalo, adde, & sine irreverentia.

36. Secundò, si quis ad altare ante linteum communicaturus mortalis culpæ recorderetur, & recedendo incidere in periculum infamiae, communicet cum contritione: (an aliquando etiam non contritus dixi *n. 27. & deinceps.*) Hoc autem nota periculum, si coram multis communicet, moraliter semper timeri posset; sed ex circumstantiis colligendum, an futura sit admittendumtaxat, an etiam periculum scandalum, gravis notæ juxta modò dicta. *num. 30.*

37. Tertio, si vocetur Sacerdos, sacram hostiam ferens ad infirmum, communicandum, qui dicat, se velle prius confiteri, sed is inveniatur multoties penitentiae Sacramentum invalidè suscepisse, vel quid simile; unde Confessarius brevi illum expedire, & absolvere nequeat, & aliunde mortis timeatur superventura, notamque infamiae orituram, si non communicet, poterit tunc Confessarius aliquo peccatum audire, & contritum absolvere, vel saltem attritum per dolorem cadentem super omnia alia peccata pari modo absolvere, & sacram hostiam eidem edendam porrigere imponendo ipsi, ut advocet deinde, si poterit, Confessarium, coram quo Confessionem perficiat. Quando autem mors non timeatur tam citò superventura, tamen eadem nota infamiae oritura crederetur, poterit pari modo, vel contritus communicare; vel, si contritio propter ejus difficultatem,

facilem non facile elicienda timere-
tur, poterit, sed attritus modo dicto,
fateri aliqua peccata, & communicari
cum pari promissione, advocandi po-
testa Confessarium, ut Confessionem
perficiat; id enim concedit pius Do-
minus, ut infamia vitetur, sicuti ex su-
pra dictis confirmari potest. *Leges
Dian. p. 11. tr. 8. ref. 85. in fine & Zambr.
de Sacr. Panis. tr. 4. n. 6.*

38. Nota iterum, iterumque in
omnibus casibus, in quibus potest quis
contritus communicare, remanere
semper (ut jam dictum est) onus sub-
dendi peccata Confessario, quando il-
lius aderit copia, vel certe suo tempo-
re, ut explicabo *num. 53.*

39. Quæres, Sacerdos, qui cele-
brat, & Laicus, qui communicat, non
præmissa confessione mortalium, cum
possint, committuntne peccatum du-
plex; unum scilicet, quia indignè
communicant; alterum, quia non ter-
vant præceptum dictum Tridentini?

40. Respondeo, non committere
duplex peccatum, quia ejusmodi præ-
ceptum de præmittenda confessione
non est propter ipsam, sed ipsa propter
Evcharistiam; unde non est tam posi-
tivum, quàm negativum de non acce-
dendo ad Evcharistiam, absque hac
probatione, & consequenter solum
committitur unum peccatum indignæ
communione. Ita Delgadillo *cap. 3.
de Evchar. num. 189. cum Diana part.
9. tr. 3. resol. 32. & simile quid*

*nos diximus supra cap. 8.
num. 17.*

*Qua pertinent ad carentiam
Confessarii, quandoam ea
est?*

41. **I**nquires octavo. In quibus ca-
sibus censendum est, copiam
non adesse Confessoris?

24. Respondeo. In casibus se-
quentibus. Primò, quando nul-
lus Confessor haberi potest prorsus;
vel si adit, nolit, aut non possit, te
audire. Idem dic, si alterius sit idio-
matis; nam propterea DD. dicunt,
Fideles non habere obligationem con-
fiteendi per interpretem; & aliqui id
affirmant, sanè probabiliter, etiam in
fine vitæ cum Diana *p. 9. tr. resol. 10.*
sed tunc, si gravis mortalibus, debes
conteri, ne de aternitate pericliteris.

43. Secundò. Quando Confessa-
rius est multum distans. At quanta
distantia?

Respondeo. Alij existimant distan-
tiam trium milliariarum parere inopiam
Confessarii, alij minorem. Vera sen-
tentia est illorum, qui asserunt, id re-
linquendum esse prudentis arbitrio;
huic enim imbecilli difficillimum erit,
convenire Confessarium duobus milli-
ariis, vel etiam uno, distantem, huic
autem robustiori facillimum, & multò
magis si potes, te providere de jumen-
to, quo equitare per plura milliaria,
non paucis est voluptuosum, ne dum
solum non molestum.

44. Tertio. Quando quis habet
in promptu Confessarium unicum,
cum quo habet rixas notabiles. Ita
Leand. *disp. 7. cit. q. 30.*

Gg 3

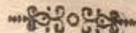
45. Sed

45. Sed quid primò, si sperem, brevi me habiturum Confessorem, eoram quo devotius confitear, potsumne iudicare, me carere Confessario?

Certè non potes; neque enim hæc videtur causa sufficiens, quia nulla in hoc casu apparet necessitas, ne moralis quidem, quæ moralis apparet in eo, qui cum Confessario habet graves rixas.

46. Quid secundò, si habeo Confessorem, cui possum ex privilegio confiteri? potsumne iudicare, me carere Confessario, quia nunc mihi meus ordinarius deest? Dico, te non posse iudicare, tibi Confessarium deesse, quia consolatio, quam speras à tuo, non est necessitas.

47. Quartò, quando Religiosus laborat peccato, vel excommunicatio-
ne reservatis, & non potest recurrere ad Superiorem potentem illum absol-
vere, habet tamen copiam Confessarij
ordinarij, potentis absolvere ab aliis
mortalibus non reservatis; nam tunc
diceretur dicto Religioso deesse Con-
fessarium, unde poterit in aliqua ex il-
lis duabus necessitatibus allatis n. 32.
cum contritione communicare, semper
cum onere ea peccata confitendi, quan-
do aderit copia potentis illum absol-
vere. Ita Vasquez aliique apud de Lugo
de Euchar. disp. 14. num. 48. Vide
omnino ea, quæ ego dixi in
*opusc. de Communionem c. 1.
roto §. 6.*

*Quæ pertinent ad illud Tridenti-
ni, Quamprimum.*

Status questionis explicatur.

48. **Q**uòd Fideles omnes, etiam non Sacerdotes, obligatio-
nem habeant fatendi legitimo Confes-
sario omnia sua peccata mortalia, non-
dum ab illis directè absoluta, nõ est hic,
neque dubitatio, neque disputatio;
certum enim est hoc, idque ex vi in-
stitutionis Sacramenti Pœnitentiæ, per
quam institutionem omnia peccata
mortalia sunt absolventa ab habente
iurisdictionem. At quandonam Fide-
les obligantur, hanc absolutionem pe-
tere? Certè suo tempore, hoc est, vel
semel in anno, vel ante Communionem,
vel (si ante habita non est) in fine
vitæ.

Id igitur, ut dico, non disputamus;
sed hic quarimus, an dispositio Tridenti-
ni, quæ non quidem omnes Fideles,
sed solum Sacerdotes obligavit, quam-
primum confiteri in eo casu, quo pro-
pter indigentiam Confessarij, urgente
necessitate, supra explicatâ, contriti
Missam celebrant, an, inquam, ea di-
positio obligationem aliquam indu-
cat?

*Sub qua obligatione Sacerdotes
Prædicti confiteri quamprimum
debeant?*

49. **I**nquires ergo nonò, an sub obli-
gatione mortali, an sub veni-
ali, an sub nulla?

Respondeo. Suarez, Vasquez, alii-
que permulti cum Joanne Sanchez *disp.
31. num. 102.* & communiter Theologi
aiunt,

aiunt, sub obligatione mortali. Petrus Ledelma de Eucharist. part. 1. cap. 11. & Villalobos in Summ. part. 1. tract. 7. diff. 37. & Delgadillo cap. 2 de Eucharist. dub. 29. alios citans, aiunt, vel sub nulla, quia hoc Trident. est solùm consilium; vel sub veniali; quia si hoc præceptum est, sanè de re parva: quid enim magni habet, quod qui contritus celebravit, unde nunc sit in statu gratiæ, debeat cum tanto rigore sub pena peccati mortalis hodie, & non cras, vel postredie, vel postea præcepto huic confitendi satisfacere, dummodo suo tempore satisfaciatur?

50. Prior sententia est omnino approbanda; nam posteriorem condemnavit Alexander VII. dum cum cæteris propositionibus ab ipso condemnatis die 18. Martij 1666. adest hæc 39. *Mandatum Tridentini factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali est consilium, non præceptum.*

51. Hoc autem præceptum de quamprimum confitendo, cadit solùm super Sacerdote, qui non ex alio capite, sed solùm ex necessitate urgente, Missam celebrat, ut jam explicatum est, non autem cadit super Sacerdote, qui ex oblivione, vel ex ignorantia, immò etiam ex mera malitia sic operatur, ut rectè docet Suarez contra Navarrum, quia Tridentinum loquitur solùm ex causa urgentis necessitatis, & deficiente Confessario.

52. Rursus non cadit super Sacerdote, laicè, fortè, urgente necessitate, communicante; quia expressè Tridentinum restringit suam dispositi-

onem ad Sacerdotes, Missas sic celebrantes. Legite Joannem Sanchez disp. 32. n. 24.

Quantum Temporis importat illud, quamprimum?

53. **I**nquires decimò. Quantum est hoc quamprimum?

Respondeo. Aliqui putant, nullum importare tempus, sed statim, ac quis post celebratum Sacrum habuerit occasionem confitendi, confiteatur. Alij putant intra triduum; nam quamprimum, seu illicò, significat idem, quòd post triduum in iure. Fagundez autem, ait, quando Sacerdos rursus facere Sacrum velit. Authores, & Fundamenta harum opinionum legi poterunt apud Delugo disp. 14. de Euchar. sect. 7. & Dianam p. 9. rr. 3. resol. 22. & 23. advertendo, prædictam sententiam Fagundez damnari à modo dicto Alexandro, his verbis: *Illam partem (quamprimum) intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.*

CAPUT IX.

Qua congruente dispositione spirituali communicandum?

I. **D**E communicante cum peccato veniali diximus supra cap. 8. num. 25. Nunc autem

Inquires primò. An requiratur ad ritè communicandum actualis devotio, hoc est, an in ipso communicandi actu requiratur, cogitare divina, vel ad illa se sanctis actibus, & affectibus commovere?

2. Re.